

Міністерство освіти і науки України
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»
Білостоцький технологічний університет (Польща)
Вроцлавський економічний університет (Польща)
Гентський університет (Бельгія)
UNIVERSITY ISMA (Латвійська республіка)
UNIVERSITY NORTH (Хорватія)
VARNA FREE UNIVERSITY «CHERNORIZETS HRABAR» (Болгарія)
Академія праці, соціальних відносин та туризму
Міжрегіональна Академія управління персоналом
Національний технічний університет «Дніпровська політехніка»
Національний університет «Чернігівська політехніка»
Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя
Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова
Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

**ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ АСПЕКТИ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ
Матеріали XI Міжнародної
науково-практичної Інтернет-конференції**

25 квітня 2024 року

Полтава – 2024

допомагає покращити стійкість суспільства та захист від інформаційно-кібернетичних загроз, підвищує рівень інформаційної безпеки загалом.

Висновки.

1. Для забезпечення інформаційної безпеки суспільства використовують різні підходи публічного управління: стратегічний, законодавчий, технічний, освітній, організаційний та міжнародний.

2. Розглянуті підходи мають бути інтегрованими для створення комплексної системи публічного управління інформаційною безпекою суспільства та здійснюватися на різних рівнях (законодавчому, адміністративному, особистісному).

Література:

1. Боднар І.Р., Вовчанська О.М. Державна політика та інформаційна безпека України: післякризові виклики. *Вісник Львівської комерційної академії. Серія економічна*. 2014. Вип. 46. С. 28-32.

2. Кукін І.В. Комплексний механізм публічного управління інформаційною безпекою особистості у сфері національної безпеки та її прикордонному секторі. *Публічне управління та митне адміністрування*. № 4 (27). 2020. С. 134-139.

3. Панченко О.А., Гнатенко В.С. Інформаційна безпека у сучасному вимірі: монографія. Київ: КВІЦ. 2023. 404 с.

*Скрильник Олена Олександрівна,
Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія
Кондратюка», доцент, кандидат юридичних наук*

*Кір'янова Марія
магістрантка гр. 501 ПУ,
Національний університет «Полтавська політехніка
імені Юрія Кондратюка»*

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА ПАРТНЕРСЬКІ ВІДНОСИНИ З ГРОМАДСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ, ЩО ПІДТРИМУЮТЬ ЖІНОК

Публічне управління та партнерські відносини з громадськими організаціями є важливою складовою сучасного управління в багатьох країнах. Громадські організації грають ключову роль у представленні інтересів громадян, вирішенні соціальних проблем, сприянні розвитку демократії та забезпеченні більш прозорого та відкритого управління [1].

Залучення громадських організацій до процесу публічного управління може мати різні форми, такі як консультації, участь у прийнятті рішень, спільна реалізація проектів тощо. Важливо, щоб такі відносини базувалися на взаємному довірі, відкритості та готовності до співпраці.

Для успішної реалізації партнерства з громадськими організаціями важливо:

Комунікація: Забезпечити відкриту та ефективну комунікацію між урядовими установами та громадськими організаціями для обміну інформацією та вирішення спільних питань.

Визначення цілей: Встановити чіткі цілі та завдання спільних ініціатив та проєктів, які відповідають потребам громадян.

Партнерство на рівних засадах: Розвивати відносини на основі взаємного поваги, рівності та довіри, дотримуючись принципів партнерства.

Участь громадськості: Забезпечити можливість активної участі громадських організацій у прийнятті рішень та впровадженні політик.

Моніторинг та оцінка: Здійснювати постійний моніторинг та оцінку ефективності спільних ініціатив для постійного вдосконалення процесів співпраці.

Правильно організоване партнерство між урядом та громадськими організаціями може значно поліпшити якість управління та вирішення соціальних проблем. Так, зокрема, партнерські відносини з жіночими громадськими організаціями в публічному управлінні можуть бути ключовим чинником для забезпечення рівних можливостей для жінок, захисту їх прав та підтримки їх потреб. Це можуть бути такі взаємодії:

Консультації та участь у прийнятті рішень: Урядові органи можуть залучати жіночі громадські організації до консультативних процесів та участі у прийнятті рішень, що стосуються жіночих питань. Це дозволяє враховувати потреби та думки жінок під час формування політик та програм [2].

Фінансова підтримка та ресурси: Уряд може надавати фінансову підтримку жіночим громадським організаціям для реалізації проєктів та програм, спрямованих на підтримку жінок, включаючи освіту, підприємництво, охорону здоров'я тощо.

Партнерські програми та проєкти: Урядові органи можуть співпрацювати з жіночими громадськими організаціями у реалізації спільних програм та проєктів, спрямованих на підвищення соціального та економічного статусу жінок.

Інформаційна кампанія та освіта: Спільна робота з жіночими громадськими організаціями для проведення інформаційних кампаній та освітніх заходів щодо прав та можливостей жінок у суспільстві.

Моніторинг та оцінка: Спільна робота над механізмами моніторингу та оцінки ефективності програм та проєктів, спрямованих на підтримку жінок, щоб забезпечити їх адаптацію та вдосконалення.

Саме такі відносини створюють сприятливе середовище для розвитку жінок у суспільстві та допомагають забезпечити їм рівні можливості та доступ до ресурсів.

Література:

1. Жіноче лідерство та участь у прийнятті рішень URL: <https://ukraine.unwomen.org/uk/shcho-my-robymo/zhinoche-liderstvo-ta-uchast-u-pryynyatti-rishen>

2. Скрильник О.О. Державна гендерна політика України: сучасний стан. Організаційно-правові аспекти публічного управління в Україні: Матеріали X Міжнародної науково-практичної Інтернет-конференції, 27 квітня 2023 р. Полтава : Національний університет імені Юрія Кондратюка, 2023. 176 с., С. 51-53

Столітній Антон Володимирович

доктор юридичних наук, професор, професор

СК №1 Інституту підготовки юридичних кадрів

для Служби безпеки України Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ОРГАНІЗАЦІЯ УПРАВЛІННЯ В ОРГАНАХ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ ТА ОРГАНОМ ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ

Відповідно до доктрини розподілу влади розроблену французьким правознавцем Епохи Просвітлення Шарль Луї де Секонда, барон де Ла-Бред і де Монтеск'є, яка на сьогодні вважається класичною, влада поділяється на законодавчу, виконавчу та судову. Україна не є виключенням щодо такого розподілу влади. Разом з тим, наряду з окресленими трьома гілками влади в Україні існують ще дві самостійні – Національний банк України (ст.99-100 Конституція України (далі – КУ) (розділ IV Верховна Рада України) та Прокуратура України (до 02.06.2016 окремий VII розділ «Прокуратура» ст.ст.121-123 КУ, відповідно до законодавчих змін прокуратура включена до розділу VIII «Правосуддя» ст.131-1 КУ). Вказані державні інституції не входять до законодавчої, виконавчої та судової гілки влади, водночас, вони є частиною державного апарату, здійснюють державну діяльність, отже, потребують відповідної організації управління.

Слід зазначити, що в різних країнах орган державного обвинувачення (прокуратура) відноситься до різних гілок влади. Наприклад, у Туреччині інститут обвинувачення (прокуратура) є складовою Верховного Суду Турецької республіки, тобто – судової гілки влади; в свою чергу у Сполучених Штатах Америки функція обвинувачення визначена за міністерством юстиції США, тобто – виконавчим органом влади; в Чеській Республіці прокуратура підпорядкована Міністерству Юстиції, а відповідна законодавча норма Конституції Чеської Республіки щодо вказаного органу розміщена у главі «Виконавча влада», у розділі «Уряд»; В Німеччині прокуратура здійснює свої повноваження при Верховному Суді, отже є частиною судової гілки влади і т.д. Стосовно України, слід зазначити, що незважаючи на «перенесення» прокуратури з самостійного розділу КУ «Прокуратура» у розділ «Правосуддя», на сьогодні вказаний орган в межах державного устрою не підпорядкований жодній класичній гілці влади, є самостійним у своїй діяльності, а відповідно потребує індивідуального визначення організації його управління.